Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (dziewiąta izba)

z dnia 12 października 2017 r.*

Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego SDC-554S – Niezarejestrowany wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy SDC-554S – Względna podstawa odmowy rejestracji – Artykuł 8 pkt 4 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 4 rozporządzenia (UE) 2017/1001] – Dowody wykazujące treść prawa krajowego – Zasada 19 ust. 2 lit. d) rozporządzenia (WE) nr 2868/95 [obecnie art. 7 ust. 2 lit. d) rozporządzenia delegowanego (UE) 2017/1430] – Przedstawienie dowodów po raz pierwszy przed izbą odwoławczą – Uznanie przysługujące izbie odwoławczej – Artykuł 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 [obecnie art. 95 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2017/1001]

W sprawie T-316/16

Moravia Consulting spol. s r. o., z siedzibą w Brnie (Republika Czeska), reprezentowana przez adwokata M. Kyjovskiego,

strona skarżąca,

przeciwko

Urzędowi Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), reprezentowanemu przez D. Gáję, działającego w charakterze pełnomocnika,

strona pozwana,

w której drugą stroną w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą OHIM, występującą przed Sądem w charakterze interwenienta, jest:

Citizen Systems Europe GmbH, z siedzibą w Stuttgarcie (Niemcy), reprezentowana przez adwokatów C. von Donata, J. Lipinsky, J. Hagenberga, T. Hollerbacha oraz Ch. Nitschke,

mającej za przedmiot skargę na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 1 kwietnia 2016 r. (sprawa R 1575/2015-2), dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Moravia Consulting a Citizen Systems Europe,

SĄD (dziewiąta izba),

w składzie: S. Gervasoni, prezes, L. Madise i R. da Silva Passos (sprawozdawca), sędziowie,

sekretarz: X. Lopez Bancalari, administrator,

po zapoznaniu się ze skargą złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 21 czerwca 2016 r.,

* Język postępowania: angielski.

po zapoznaniu się z odpowiedzią na skargę złożoną przez EUIPO w sekretariacie Sądu w dniu 24 października 2016 r.,

po zapoznaniu się z odpowiedzią na skargę złożoną przez interwenienta w sekretariacie Sądu w dniu 2 grudnia 2016 r.,

uwzględniając postanowienie z dnia 9 marca 2017 r. o połączeniu spraw od T-316/16 do T-318/16 do celów ustnego etapu postępowania;

po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 11 maja 2017 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

1 W dniu 10 kwietnia 2014 r. interwenient, Citizen Systems Europe GmbH, dokonał w Urzędzie Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) zgłoszenia unijnego znaku towarowego na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. 2009, L 78, s. 1), ze zmianami [zastąpionego rozporządzeniem **Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. 2017, L 154, s. 1)**.

2 Znak towarowy, o którego rejestrację wniesiono, to słowny znak towarowy SDC-554S.

3 Towary, dla których wystąpiono o rejestrację, należą do klasy 9 Porozumienia nicejskiego dotyczącego międzynarodowej klasyfikacji towarów i usług dla celów rejestracji znaków z dnia 15 czerwca 1957 r., ze zmianami, i odpowiadają następującemu opisowi: „kalkulatory kieszonkowe; kalkulatory”.

4 Zgłoszenie unijnego znaku towarowego zostało opublikowane w *Biuletynie Wspólnotowych Znaków Towarowych* nr 2014/076 z dnia 24 kwietnia 2014 r.

5 W dniu 22 lipca 2014 r. skarżąca, Moravia Consulting spol. s r. o., na podstawie art. 41 rozporządzenia nr 207/2009 (obecnie art. 46 rozporządzenia 2017/1001) wniosła sprzeciw wobec rejestracji zgłoszonego znaku towarowego w całości.

6 Na poparcie sprzeciwu skarżąca powołała się w pierwszej kolejności na istnienie wcześniejszego prawa przysługującego z niezarejestrowanego słownego znaku towarowego o brzmieniu identycznym z brzmieniem zgłoszonego znaku towarowego ze wskazaniem, że prawo to istnieje co najmniej na terytorium Republiki Czeskiej. Ten niezarejestrowany słowny znak towarowy dotyczył kalkulatorów.

7 Skarżąca wskazała, że używała niezarejestrowanego znaku towarowego przed dokonaniem zgłoszenia do rejestracji zgłoszonego znaku towarowego, między innymi w ramach składania w październiku 2013 r. zamówienia na dostawę kalkulatorów pochodzących z Hongkongu (Chiny). W tym względzie skarżąca przedstawiała jako dowód dwustronicowy dokument zatytułowany „potwierdzenie sprzedaży” („sales confirmation”) opatrzony datą 8 października 2013 r.

8 Skarżąca powołała się w drugiej kolejności na złą wiarę interwenienta. Jednakże po zapoznaniu się z komunikatem EUIPO z dnia 5 sierpnia 2014 r. precyzującym w szczególności, że na podstawę tę można się powołać tylko w ramach postępowania w sprawie unieważnienia prawa do zarejestrowanego unijnego znaku towarowego, skarżąca powiadomiła w piśmie skierowanym do EUIPO w dniu 10 grudnia 2014 r., że nie powołuje się już na złą wiarę interwenienta.

9 Skarżąca powołała się w trzeciej kolejności na brak charakteru odróżniającego zgłoszonego znaku towarowego.

10 Decyzją z dnia 5 czerwca 2015 r. Wydział Sprzeciwów EUIPO oddalił sprzeciw wniesiony przez skarżącą i obciążył ją kosztami postępowania. Wydział Sprzeciwów podniósł, że skarżąca nie przedstawiła informacji ani dowodów dotyczących właściwego prawa krajowego, na którym się opiera i na mocy którego używanie zgłoszonego znaku towarowego mogłoby być zakazane w danym państwie członkowskim, i to nawet po wezwaniu jej do uzupełnienia sprzeciwu. Ponadto Wydział Sprzeciwów podkreślił, że brak charakteru odróżniającego zgłoszonego znaku towarowego jest przesłanką objętą art. 7 rozporządzenia nr 207/2009 (obecnie art. 7 rozporządzenia 2017/1001) i w rezultacie nie jest podstawą, na którą można skutecznie powoływać się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu.

11 W dniu 4 sierpnia 2015 r. skarżąca – działając na podstawie art. 58–64 rozporządzenia nr 207/2009 (obecnie art. 66–71 rozporządzenia 2017/1001) – wniosła do EUIPO odwołanie od decyzji Wydziału Sprzeciwów.

12 Skarżąca dołączyła do pisma przedstawiającego podstawy odwołania informacje dotyczące czeskiego ustawodawstwa odnoszącego się do znaków towarowych, wyszczególniając treść tego ustawodawstwa w zakresie ochrony prawnej niezarejestrowanych oznaczeń.

13 Decyzją z dnia 1 kwietnia 2016 r. (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją”) Druga Izba Odwoławcza EUIPO oddaliła odwołanie.

14 Po pierwsze, Izba Odwoławcza uznała w istocie, że w toku postępowania w sprawie sprzeciwu skarżąca nie odniosła się do mających zastosowanie przepisów prawnych i nie przedstawiła żadnej informacji dotyczącej treści powoływanych praw lub podlegających spełnieniu w niniejszym przypadku warunków, co pozwoliłoby EUIPO ocenić, czy zostały spełnione poszczególne przesłanki przewidziane w tych przepisach i czy w rezultacie możliwe było zakazanie używania zgłoszonego znaku towarowego na mocy ustawodawstwa danego państwa członkowskiego, czyli Republiki Czeskiej. Izba Odwoławcza przypomniała, iż na skarżącej spoczywa obowiązek powołania się na to, że wcześniejszy znak towarowy podlega zakresowi stosowania prawa krajowego i że to ostatnie przyznaje uprawnienie do zakazywania używania późniejszego znaku towarowego, oraz przedstawienia wszystkich koniecznych informacji w celu wykazania tego.

15 Po drugie, co się tyczy dotyczących prawa czeskiego informacji przedstawionych przez skarżącą po raz pierwszy przed Izbą Odwoławczą, Izba ta uznała, że nie można ich uznać za „dodatkowe” lub „uzupełniające” i że z tego względu są one niedopuszczalne. Izbie Odwoławczej nie przysługuje bowiem uznanie w zakresie przyjęcia dowodów przedstawionych po terminie.

16 Następnie Izba Odwoławcza dodała, iż nawet gdyby dowody przedstawione po raz pierwszy przed nią należało uznać za „dodatkowe” lub „uzupełniające”, a zatem umożliwiające jej skorzystanie z uznania w zakresie ich uwzględnienia, skorzystałaby z tego uprawnienia w taki sposób, że postanowiłaby ich nie uwzględniać. Według Izby Odwoławczej z treści art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 (obecnie art. 95 ust. 2 rozporządzenia 2017/1001) wynika, że spóźnione powołanie się na okoliczności faktyczne i dowody czy ich spóźnione przedstawienie nie przyznaje stronie, która to czyni, bezwarunkowego prawa do tego, by te okoliczności faktyczne czy dowody zostały uwzględnione. Izba Odwoławcza stwierdziła, że okoliczności, które towarzyszyły spóźnionemu przedstawieniu dowodów przez skarżącą, nie mogły usprawiedliwić takiego opóźnienia.

17 Jeśli chodzi o argument dotyczący rzekomej złej wiary interwenienta, ponownie podniesiony przez skarżącą pomimo jej zrzeczenia się w toku postępowania przed Wydziałem Sprzeciwów powoływania się na tę podstawę, Izba Odwoławcza przypomniała, że na mocy art. 41 rozporządzenia nr 207/2009 sprzeciw może być wniesiony na podstawie art. 8 wspomnianego rozporządzenia (obecnie art. 8 rozporządzenia 2017/1001), i wskazała, że skoro przepis ten nie wymienia złej wiary jako podstawy sprzeciwu, nie zbada ona tej podstawy.

18 Wreszcie Izba Odwoławcza, opierając się na orzecznictwie, podkreśliła, że poruszona w toku postępowania w sprawie sprzeciwu kwestia nie polega na określeniu, czy zakwestionowane oznaczenie jest czy nie jest odróżniające i czy powinno czy też nie powinno zostać zarejestrowane na podstawie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 2017/1001], lecz raczej, czy należy odmówić rejestracji oznaczenia ze względu na istnienie prawa wcześniejszego w rozumieniu art. 8 ust. 4 tegoż rozporządzenia (obecnie art. 8 ust. 4 rozporządzenia 2017/1001).

Żądania stron

19 Skarżąca wnosi do Sądu o:

– stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

– obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

20 EUIPO i interwenient wnoszą do Sądu o:

– oddalenie skargi;

– obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

W przedmiocie dopuszczalności

21 EUIPO twierdzi, że skarga jest w sposób oczywisty niedopuszczalna. Interwenient uważa ze swej strony, że skarga jest dopuszczalna w zakresie, w jakim opiera się na art. 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 [obecnie art. 59 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 2017/1001].

W przedmiocie przeszkody procesowej podniesionej przez EUIPO

22 Według EUIPO oddalenie przez Izbę Odwoławczą odwołania od decyzji Wydziału Sprzeciwów uzasadniały dwie podstawy. Po pierwsze, Izbie Odwoławczej nie przysługiwało żadne uznanie co do przyjęcia dokumentów przedłożonych wraz z przedstawieniem podstaw odwołania. Po drugie, nawet gdyby Izbie Odwoławczej przysługiwało uznanie i z niego by skorzystała, i tak by postanowiła oddalić odwołanie. EUIPO twierdzi, że skarżąca nie podważa w ramach niniejszej skargi drugiej podstawy zaskarżonej decyzji. Z tego względu, nawet gdyby zarzuty skarżącej dotyczące pierwszej podstawy zaskarżonej decyzji zostały uwzględnione, nie wystarczyłyby do tego, by stwierdzić nieważność wspomnianej decyzji, ponieważ sentencja tej decyzji pozostaje w każdym razie uzasadniona jej drugą podstawą. EUIPO twierdzi przy uwzględnieniu powyższych rozważań, że odwołanie jest oczywiście niedopuszczalne.

23 Skarżąca uzasadnia w pkt 21 skargi spóźnione przedłożenie konkretnych odniesień do prawa czeskiego, na którym się oparła i na mocy którego używanie zgłoszonego znaku towarowego mogło jej zdaniem zostać zakazane w danym państwie członkowskim. W tym celu podnosi w istocie, że złożyła w terminie wyznaczonym przez EUIPO wszystkie dowody dotyczące przysługującego jej wcześniejszego prawa użytkownika niezarejestrowanego oznaczenia i że brakowało tylko informacji o prawie krajowym. Dodaje, że na mocy zasady iura novit curia, nie było potrzeby przedstawienia w sposób szczegółowy konkretnych przepisów prawa czeskiego, które jest dostępne publicznie. Ponadto skarżąca twierdzi, że EUIPO było zobowiązane do wskazania jej, jakich konkretnych elementów brakowało w jej sprzeciwie, tak aby mogła ona temu należycie zaradzić. Zdaniem zaś skarżącej wezwanie EUIPO do wniesienia uściśleń dotyczących sprzeciwu nie było jasne i nie pozwoliło jej wywnioskować, jaki konkretnie zarzut szczegółowy jest formułowany wobec jej sprzeciwu.

24 W tym względzie należy zauważyć, że skarżąca przytoczyła w ramach rozpatrywanej skargi powody, które według niej uzasadniały spóźnione przedstawienie rozpatrywanych dowodów. Skarżąca podważa zatem w całości stanowisko EUIPO, zgodnie z którym spóźnione przedstawienie tych dowodów nie mogło zostać zaakceptowane. Nawet przy założeniu, że w aktach sprawy są elementy przeczące tezie bronionej przez skarżącą, takie stwierdzenie dotyczyłoby nie tyle dopuszczalności skargi, ile jej zasadności. Niezależnie od powołanego przez skarżącą uzasadnienia spóźnionego przedstawienia dowodów w toku postępowania administracyjnego, nie można z tego względu podnosić – jak to w istocie czyni EUIPO – że skarżąca ogranicza się w niniejszym przypadku do krytykowania części zaskarżonej decyzji, w której Izba Odwoławcza stwierdziła, iż nie przysługuje jej żadne uznanie co do uwzględnienia wspomnianych dowodów.

25 W tych okolicznościach należy oddalić zarzut niedopuszczalności podniesiony przez EUIPO.

W przedmiocie przeszkody procesowej podniesionej przez interwenienta

26 Interwenient uważa, że choć skarżąca w toku postępowania w sprawie sprzeciwu wskazała, iż nie podtrzymuje tego zarzutu, wydaje się, że opiera się na art. 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 w celu zakwestionowania zaskarżonej decyzji.

27 W niniejszej sprawie skarżąca wniosła sprzeciw na mocy art. 41 rozporządzenia nr 207/2009 wobec rejestracji unijnego znaku towarowego na podstawie art. 8 ust. 4 wspomnianego rozporządzenia. Interwenient przypomina, że art. 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, dotyczący złej wiary zgłaszającego w chwili dokonywania zgłoszenia unijnego znaku towarowego, ustanawia bezwzględną podstawę unieważnienia i nie zalicza się do podstaw sprzeciwu wobec rejestracji unijnego znaku towarowego, a w rezultacie nie można się na niego powołać w ramach postępowania w sprawie sprzeciwu. Z tego względu według interwenienta zarzut ten jest niedopuszczalny.

28 W toku postępowania w sprawie sprzeciwu skarżąca wskazała wyraźnie Wydziałowi Sprzeciwów, że nie powołuje się już na złą wiarę interwenienta, którą początkowo podnosiła. Jednakże w toku postępowania przed Izbą Odwoławczą skarżąca wskazała ponownie, że zgłoszenie zakwestionowanego oznaczenia wynikało ze złej wiary interwenienta, co skłoniło Izbę Odwoławczą do uznania w pkt 85 zaskarżonej decyzji, że skoro sprzeciw może zostać wniesiony na podstawie art. 8 rozporządzenia nr 207/2009, a przepis ten nie wymienia złej wiary jako podstawy sprzeciwu, kwestia ta nie zostanie zbadana.

29 Ponadto w pkt 26 skargi skarżąca wymienia pośród zarzutów powołanych na poparcie skargi naruszenie art. 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, jednakże nie podnosząc żadnego argumentu w celu wykazania tego twierdzenia. W toku rozprawy w odpowiedzi na pytanie zadane przez Sąd skarżąca potwierdziła, że podtrzymuje ten zarzut.

30 Należy zaś przypomnieć, że na mocy art. 76 lit. d) regulaminu postępowania przed Sądem skarga powinna zawierać zwięzłe omówienie podnoszonych zarzutów, przy czym omówienie to winno być wystarczająco zrozumiałe i dokładne, aby umożliwić stronie pozwanej przygotowanie swej obrony, a Sądowi – rozstrzygnięcie w przedmiocie skargi, jeśli okaże się to konieczne, bez dodatkowych informacji [zob. wyrok z dnia 18 września 2012 r., Scandic Distilleries/OHIM – Bürgerbräu, Röhm & Söhne (BÜRGER), T-460/11, niepublikowany, EU:T:2012:432, pkt 16 i przytoczone tam orzecznictwo]. Zarzut odnoszący się do naruszenia art. 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 w sposób oczywisty nie odpowiada tym wymogom, należy zatem go odrzucić jako oczywiście niedopuszczalny. Należy ponadto zauważyć, że podnoszenie tego zarzutu na etapie obecnego postępowania w sprawie skargi jest zaskakujące, jako że skarżąca wyraźnie wskazała Wydziałowi Sprzeciwów, iż zrzeka się powoływania na złą wiarę interwenienta.

31 Z całości powyższych rozważań wynika, że zarzut dotyczący naruszenia art. 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 należy odrzucić jako niedopuszczalny.

32 Tytułem uzupełnienia należy przypomnieć, że art. 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 przewiduje bezwzględne podstawy unieważnienia unijnego znaku towarowego, w szczególności w przypadku gdy zgłaszający działa w złej wierze w momencie dokonywania zgłoszenia znaku (wyrok z dnia 11 czerwca 2009 r., Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, C-529/07, EU:C:2009:361, pkt 34, 35), tak że we wniosku o unieważnienie prawa do zarejestrowanego znaku towarowego można powołać się na złą wiarę. Jednakże, jak podnosi interwenient, zła wiara zgłaszającego nie widnieje w art. 41 rozporządzenia nr 207/2009 pośród podstaw sprzeciwu wobec rejestracji unijnego znaku towarowego. Z tego względu zarzut ten w każdym razie należałoby oddalić.

Co do istoty

33 Na poparcie skargi skarżąca podnosi w istocie dwa zarzuty. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia art. 8 ust. 4, art. 76 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009 (przy czym art. 76 ust. 1 to obecnie art. 95 ust. 1 rozporządzenia 2017/1001) oraz zasady 50 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonującego rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1995, L 303, s. 1). Zarzut drugi dotyczy naruszenia art. 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

34 Jako że zarzut drugi został odrzucony jako niedopuszczalny, należy zbadać tylko zarzut pierwszy.

35 Na poparcie tego zarzutu skarżąca twierdzi, że Izba Odwoławcza popełniła błąd przy zastosowaniu zasady 50 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95 w związku z art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 poprzez pominięcie w zaskarżonej decyzji okoliczności, na które skarżąca się powołała, i dowodów, które przedłożyła. Skarżąca twierdzi, że Izba Odwoławcza błędnie zinterpretowała swoje uprawnienia dyskrecjonalne w odniesieniu do dowodów przedłożonych po raz pierwszy w ramach postępowania w sprawie odwołania od decyzji Wydziału Sprzeciwów. Skarżąca podnosi, że w niniejszej sprawie złożyła w przewidzianym terminie wszystkie dowody dotyczące jej wcześniejszego prawa do używania niezarejestrowanego oznaczenia i że brakowało tylko informacji o prawie krajowym. W rezultacie nie można twierdzić zdaniem skarżącej, że nie przedstawiła żadnego dowodu w toku postępowania w sprawie sprzeciwu. Skarżąca zarzuca także, że Izba Odwoławcza błędnie zastosowała w zaskarżonej decyzji zasady określone w wyroku z dnia 28 października 2015 r., Rot Front/OHIM – Rakhat (Маска) (T-96/13, EU:T:2015:813), choć wyrok ten zapadł, gdy w niniejszej sprawie upłynął już termin złożenia odwołania od decyzji Wydziału Sprzeciwów. W rezultacie zdaniem skarżącej wyrok ten nie może mieć znaczenia dla niniejszego postępowania.

36 EUIPO i interwenient kwestionują argumenty skarżącej.

37 Ponieważ argumenty podnoszone przez skarżącą w ramach zarzutu pierwszego w znacznej mierze się pokrywają, należy je rozpatrzyć łącznie.

38 Na mocy art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 207/2009 właściciel oznaczenia innego niż zarejestrowany znak towarowy może sprzeciwić się rejestracji unijnego znaku towarowego, jeśli oznaczenie to spełnia łącznie cztery przesłanki: oznaczenie to musi być używane w obrocie handlowym; musi mieć zasięg większy niż lokalny; prawo do tego oznaczenia powinno zostać nabyte zgodnie z prawem Unii Europejskiej lub z prawem państwa członkowskiego, w którym oznaczenie było używane, przed dniem dokonania zgłoszenia unijnego znaku towarowego; wreszcie właścicielowi tego oznaczenia powinna przysługiwać z jego tytułu możliwość zakazania używania późniejszego znaku towarowego [zob. wyrok z dnia 29 czerwca 2016 r., Universal Protein Supplements/EUIPO – H Young Holdings (animal), T-727/14 i T-728/14, niepublikowany, EU:T:2016:372, pkt 22 i przytoczone tam orzecznictwo]. Przesłanki te są kumulatywne, tak że jeżeli oznaczenie nie spełnia jednej z tych przesłanek, sprzeciw oparty na istnieniu niezarejestrowanego znaku towarowego lub innych oznaczeń używanych w obrocie handlowym w rozumieniu art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 207/2009 nie może zostać uwzględniony [zob. wyrok z dnia 21 stycznia 2016 r., BR IP Holder/OHIM – Greyleg Investments (HOKEY POKEY), T-62/14, niepublikowany, EU:T:2016:23, pkt 20 i przytoczone tam orzecznictwo].

39 Dwie pierwsze przesłanki – czyli te dotyczące używania i zasięgu większego niż lokalny oznaczenia, na które się powołano – wynikają z samego brzmienia art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 207/2009 i powinny być zatem interpretowane w świetle prawa Unii. I tak rozporządzenie nr 207/2009 określa jednolite standardy dotyczące używania oznaczeń i ich zasięgu, spójne z zasadami, które leżą u podstaw systemu ustanowionego przez to rozporządzenie (zob. wyrok z dnia 29 czerwca 2016 r., animal, T-727/14 i T-728/14, niepublikowany, EU:T:2016:372, pkt 23 i przytoczone tam orzecznictwo).

40 Natomiast z wyrażenia „w przypadku i w zakresie, w jakim [zgodnie z prawem państwa członkowskiego regulującym] taki znak" wynika, że dwie pozostałe przesłanki wymienione następnie w art. 8 ust. 4 lit. a) i b) rozporządzenia nr 207/2009 stanowią warunki określone przez rozporządzenie, których ocena w odróżnieniu od poprzednich jest dokonywana według kryteriów ustalonych przez prawo rządzące przywołanym oznaczeniem. To odesłanie do prawa, któremu podlega oznaczenie przywołane na poparcie sprzeciwu, jest w pełni uzasadnione, jako że rozporządzenie nr 207/2009 dopuszcza możliwość powołania się na oznaczenia spoza systemu unijnego znaku towarowego przeciwko unijnemu znakowi towarowemu. Z tego względu wyłącznie prawo, któremu podlega przywołane oznaczenie, pozwala ustalić, czy oznaczenie to jest wcześniejsze od unijnego znaku towarowego i czy może stanowić podstawę dla zakazu używania późniejszego znaku towarowego. Zgodnie z art. 76 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009 ciężar dowodu w zakresie spełnienia tej ostatniej przesłanki spoczywa na wnoszącym sprzeciw do EUIPO (wyrok z dnia 29 czerwca 2016 r., animal, T-727/14 i T-728/14, niepublikowany, EU:T:2016:372, pkt 24 i przytoczone tam orzecznictwo).

41 Do celów stosowania postanowień art. 8 ust. 4 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 należy uwzględnić w szczególności przywołane uregulowanie krajowe i orzeczenia sądowe wydane w odnośnym państwie członkowskim. Na tej podstawie wnoszący sprzeciw powinien wykazać, że dane oznaczenie jest objęte zakresem stosowania przywołanych przepisów danego państwa członkowskiego oraz że uprawnia ono do zakazania używania późniejszego znaku towarowego (wyrok z dnia 29 czerwca 2016 r., animal, T-727/14 i T-728/14, niepublikowany, EU:T:2016:372, pkt 25 i przytoczone tam orzecznictwo).

42 Zasada 19 ust. 2 lit. d) rozporządzenia nr 2868/95 [obecnie art. 7 ust. 2 lit. d) rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2017/1430 z dnia 18 maja 2017 r. uzupełniającego rozporządzenie nr 207/2009 oraz uchylającego rozporządzenia nr 2868/95 i (WE) nr 216/96 (Dz.U. 2017, L 205, s. 1)] nakłada na wnoszącego sprzeciw ciężar przedstawienia EUIPO nie tylko danych wykazujących, że spełnia on przesłanki wymagane zgodnie z ustawodawstwem krajowym, o którego zastosowanie wnosi, do umożliwienia mu sprzeciwienia się wobec rejestracji unijnego znaku towarowego z uwagi na wcześniejsze prawo, lecz również danych określających treść tego ustawodawstwa (zob. podobnie i analogicznie wyrok z dnia 5 lipca 2011 r., Edwin/OHIM, C-263/09 P, EU:C:2011:452, pkt 50). Jest

prawdą, że Izba Odwoławcza i sąd Unii powinny z urzędu zasięgnąć informacji o przepisach prawa krajowego, o ile takie informacje są niezbędne do oceny przesłanek zastosowania rozpatrywanej podstawy odmowy rejestracji, co oznacza, że będą one brały pod uwagę – poza faktami wyraźnie przedstawionymi przez strony postępowania – fakty notoryjne, to znaczy fakty, które mogą być powszechnie znane lub wynikają z powszechnie dostępnych źródeł (zob. podobnie wyroki: z dnia 27 marca 2014 r., OHIM/National Lottery Commission, C-530/12 P, EU:C:2014:186, pkt 39, 44, 45; z dnia 28 października 2015 r., Macка, T-96/13, EU:T:2015:813, pkt 31 i przytoczone tam orzecznictwo). Jednakże obowiązek ten stosuje się tylko przy założeniu, że EUIPO lub sąd Unii dysponują już wskazaniami dotyczącymi prawa krajowego – albo w postaci twierdzeń co do jego treści, albo w postaci dowodów, które przedstawiono w postępowaniu i na których moc dowodową się powołano (zob. podobnie i analogicznie: wyrok z dnia 28 października 2015 r., Macка, T-96/13, EU:T:2015:813, pkt 31 i przytoczone tam orzecznictwo).

43 W niniejszym przypadku z tego względu to właśnie na skarżącej jako wnoszącej sprzeciw spoczywał obowiązek przedłożenia EUIPO danych określających treść ustawodawstwa krajowego.

44 Ponadto należy przypomnieć, że na poparcie sprzeciwu skarżąca powołała się na niezarejestrowany wcześniejszy znak towarowy o brzmieniu identycznym z brzmieniem zgłoszonego znaku towarowego ze wskazaniem, iż prawo to istniało według niej co najmniej na terytorium Republiki Czeskiej. Jak zostało wyjaśnione w pkt 7 powyżej i jak również wynika z pkt 9 tiret siódme zaskarżonej decyzji, jedynym przedstawionym przez skarżącą przed Wydziałem Sprzeciwów dowodem dotyczącym używania wcześniejszego znaku towarowego jest dwustronicowy dokument zatytułowany „potwierdzenie sprzedaży" opatrzony datą 8 października 2013 r. Skarżąca nie przedstawiła żadnego dowodu dotyczącego właściwego ustawodawstwa krajowego, co skutkowało oddaleniem sprzeciwu przez Wydział Sprzeciwów. Jak to przypomniano w pkt 12 powyżej, to w przedstawieniu podstaw odwołania przed Izbą Odwoławczą skarżąca po raz pierwszy odniosła się do przepisów prawa czeskiego regulujących ochronę prawną niezarejestrowanych oznaczeń.

45 Należy zatem zbadać, czy Izba Odwoławcza nie popełniła błędu, stwierdzając w pkt 70 zaskarżonej decyzji, że w niniejszym przypadku nie przysługuje jej żadne uznanie co do przyjęcia przedłożonych po raz pierwszy przed tą Izbą dowodów dotyczących ochrony gwarantowanej wcześniejszemu znakowi towarowemu przez właściwe prawo czeskie, skoro skarżąca nie przedstawiała żadnego środka dowodowego w tym względzie przed Wydziałem Sprzeciwów.

46 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem z brzmienia art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 – dotyczącego badania przez EUIPO stanu faktycznego z urzędu – wynika, że co do zasady i z zastrzeżeniem odmiennych przepisów przedstawienie okoliczności faktycznych i dowodów przez strony jest także możliwe po upływie terminów, którym podlega ich przedstawienie zgodnie z przepisami rozporządzenia nr 207/2009, oraz że w żaden sposób nie zabrania się EUIPO uwzględnienia przywołanych czy przedstawionych z opóźnieniem okoliczności faktycznych i dowodów [zob. wyrok z dnia 11 grudnia 2014 r., CEDC International/OHIM – Underberg (Kształt źdźbła trawy w butelce), T-235/12, EU:T:2014:1058, pkt 44 i przytoczone tam orzecznictwo]. Innymi słowy, EUIPO może je uwzględnić po upływie terminu wyznaczonego przez Wydział Sprzeciwów i – w stosownym wypadku – po raz pierwszy przed izbą odwoławczą, korzystając z uznania przysługującego mu na podstawie wspomnianego art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 (zob. podobnie wyrok z dnia 11 grudnia 2014 r., Kształt źdźbła trawy w butelce, T-235/12, EU:T:2014:1058, pkt 44 i przytoczone tam orzecznictwo).

47 Z utrwalonego orzecznictwa także wynika, że poprzez uściślenie, iż EUIPO „może" w danym przypadku nie wziąć pod uwagę takich dowodów, przepis ten przyznaje EUIPO szeroki zakres uznania w przedmiocie tego, czy uwzględnić dowody, przy czym OHIM ma obowiązek uzasadnienia swojej decyzji w tej kwestii (zob. wyrok z dnia 11 grudnia 2014 r., Kształt źdźbła trawy w butelce, T-235/12, EU:T:2014:1058, pkt 45 i przytoczone tam orzecznictwo).

48 Jest zrozumiałe, że to uznanie ogranicza się do kwestii, czy należy przyjąć dowody przedłożone po terminie. Uznanie to nie odnosi się do oceny charakteru tych dowodów.

49 Zgodnie z zasadą 50 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia nr 2868/95, w przypadku gdy odwołanie dotyczy decyzji Wydziału Sprzeciwów, izba ogranicza rozpatrywanie odwołania do faktów i dowodów przedstawionych w terminie ustalonym lub określonym przez Wydział Sprzeciwów, chyba że uzna ona, iż należy uwzględnić „dodatkowe" lub „uzupełniające" fakty i dowody zgodnie z art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 (zob. podobnie wyroki: z dnia 3 października 2013 r., Rintisch/OHIM, C-120/12 P, EU:C:2013:638, pkt 31; z dnia 21 lipca 2016 r., EUIPO/Grau Ferrer, C-597/14 P, EU:C:2016:579, pkt 23).

50 W tym względzie Trybunał najpierw dokonał wykładni art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 w zakresie dowodu używania w następujący sposób: jeżeli w wyznaczonym przez EUIPO terminie nie zostanie przedstawiony żaden dowód rzeczywistego używania danego znaku towarowego, to odrzucenie sprzeciwu winno być orzeczone przez EUIPO z urzędu; natomiast jeżeli pewne dowody zostały przedstawione w terminie wyznaczonym przez EUIPO, dostarczenie uzupełniających dowodów pozostaje możliwe (zob. podobnie wyrok z dnia 18 lipca 2013 r., New Yorker SHK Jeans/OHIM, C-621/11 P, EU:C:2013:484, pkt 28, 30).

51 Następnie Trybunał uznał, że należy przyjąć taką samą interpretację art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 w odniesieniu do dowodu istnienia, ważności i zakresu ochrony znaku towarowego, ponieważ w tym przepisie zawarto zasadę odgrywającą horyzontalną rolę w systematyce wspomnianego rozporządzenia, jako że znajduje ona zastosowanie niezależnie od charakteru danego postępowania. Trybunał wywiódł na tej podstawie, że zasady 50 rozporządzenia nr 2868/95 nie można interpretować w ten sposób, że rozszerza ona zakres uznania izb odwoławczych na nowe dowody (wyrok z dnia 21 lipca 2016 r., EUIPO/Grau Ferrer, C-597/14 P, EU:C:2016:579, pkt 27; opinia rzecznika generalnego M. Szpunara w sprawie OHIM/Grau Ferrer, C-597/14 P, EU:C:2016:2, pkt 55, 57).

52 Przy uwzględnieniu zasad, które przypomniano powyżej, należy zatem dokonać oceny, czy skarżąca w ramach postępowania w sprawie sprzeciwu przedstawiła przynajmniej pewne środki dowodowe dotyczące istnienia, ważności i zakresu ochrony niezarejestrowanego wcześniejszego znaku towarowego, na który się powołuje.

53 Trzeba stwierdzić w tym względzie, iż Izba Odwoławcza słusznie uznała, że skarżąca nie przedłożyła żadnego środka dowodowego dotyczącego treści rozpatrywanego prawa krajowego w wyznaczonym terminie i że nie przedstawiła zasadnego powodu uzasadniającego jej postępowanie.

54 Jedynym elementem przedstawionym przez skarżącą w celu wykazania istnienia, ważności i zakresu ochrony niezarejestrowanego wcześniejszego znaku towarowego był bowiem – jak to wspomniano w pkt 7 i 44 powyżej – dwustronicowy dokument zatytułowany „potwierdzenie sprzedaży", opatrzony datą 8 października 2013 r. i dotyczący dostawy kalkulatorów pochodzących z Hongkongu.

55 Jak podkreśla EUIPO w odpowiedzi na skargę, dokument ten nie przedstawia żadnej informacji w przedmiocie używania powołanego wcześniejszego znaku towarowego, co się tyczy w szczególności miejsca i okresu tego używania, ani co do możliwości uznania, że zasięg tego znaku jest większy niż lokalny. Wspomniany dokument nie zawiera także informacji dotyczących przesłanek wymaganych przez ustawodawstwo Republiki Czeskiej.

56 Należy także stwierdzić, że „potwierdzenie sprzedaży" obejmuje wykaz odniesień do kilku towarów, wśród których nie widnieje niezarejestrowany wcześniejszy znak towarowy, a najbliższym mu odniesieniem jest „SDC-554+".

57 Ponadto, jak twierdzi interwenient, wspomniane „potwierdzenie sprzedaży" nie zawiera specyfikacji dotyczących konkretnych towarów w nim wymienionych ani nie dowodzi, że zamówienie, do którego wydaje się odnosić, doprowadziło do dostawy rozpatrywanych towarów pod niezarejestrowanym wcześniejszym znakiem towarowym.

58 W toku rozprawy w odpowiedzi na zadane jej przez Sąd pytanie, jakie właściwie informacje zawiera wspomniane „potwierdzenie sprzedaży" w przedmiocie wymaganych przesłanek i ochrony gwarantowanej przez ustawodawstwo Republiki Czeskiej w odniesieniu do niezarejestrowanego wcześniejszego znaku towarowego, skarżąca nie przedstawiła żadnego wyjaśnienia.

59 Ponadto skarżąca przedstawiła przed Wydziałem Sprzeciwów dokument, do którego było załączone pismo skierowane przez interwenienta do spółki niemieckiej, niezawierający jednakże żadnego wskazania dotyczącego istnienia, ważności i zakresu ochrony niezarejestrowanego wcześniejszego znaku towarowego.

60 W tych okolicznościach nie można uznać, że skarżąca przedstawiła już w toku postępowania przed Wydziałem Sprzeciwów pewne dowody mające na celu wykazanie istnienia, ważności i zakresu ochrony wcześniejszego znaku towarowego. Z tego względu przywołane przez skarżącą po raz pierwszy w przedstawieniu podstaw odwołania przed Izbą Odwoławczą odniesienia do przepisów ustawodawstwa czeskiego nie stanowią „dodatkowych" lub „uzupełniających" dowodów w stosunku do tych, które zostały przedstawione przed Wydziałem Sprzeciwów.

61 Zatem Izba Odwoławcza nie popełniła błędu, stwierdzając, że nie przysługuje jej uznanie co do przyjęcia dowodów przedłożonych po raz pierwszy przed tą Izbą, jako że dowody te były złożone po terminie.

62 W świetle powyższych rozważań należy podkreślić, że w odróżnieniu od okoliczności sprawy, w której zapadł wyrok z dnia 29 czerwca 2016 r., Group/EUIPO – Iliev (GROUP Company TOURISM & TRAVEL) (T-567/14, odwołanie w toku, EU:T:2016:371), środki dowodowe przedstawione przez skarżącą przed Wydziałem Sprzeciwów w niniejszej sprawie nie dały Izbie Odwoławczej możliwości skorzystania z przysługującego jej uznania.

63 Ponadto na rozprawie skarżąca przekazała do dyspozycji Sądu kilka egzemplarzy kalkulatorów, które zgodnie z jej zapewnieniami sprzedaje i które były opatrzone niezarejestrowanym wcześniejszym znakiem towarowym. Jednakże, bez konieczności wypowiadania się co do mocy dowodowej tych środków dowodowych w odniesieniu do istnienia, ważności i zakresu ochrony niezarejestrowanego wcześniejszego znaku towarowego, aby je odrzucić, wystarczy zauważyć, że te środki dowodowe zostały przedstawione po terminie. Po pierwsze, jak to wyjaśniono w pkt 38–51 niniejszego wyroku, te środki dowodowe powinny były zostać przedstawione w toku postępowania przed Wydziałem Sprzeciwów EUIPO. Po drugie, w każdym razie zgodnie z art. 85 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem dowody i wnioski dowodowe powinny zostać przedstawione w ramach pierwszej wymiany pism procesowych. Na mocy art. 85 § 3 tegoż regulaminu, w wyjątkowych przypadkach strony główne mogą przedstawiać nowe dowody lub wnioski dowodowe przed zamknięciem ustnego etapu postępowania lub przed podjęciem przez Sąd decyzji o rozstrzygnięciu sprawy z pominięciem ustnego etapu postępowania, o ile opóźnienie w ich złożeniu jest uzasadnione. W tym zaś względzie przedstawienie wspomnianych środków dowodowych na rozprawie nastąpiło z opóźnieniem w rozumieniu tych przepisów. Jako że skarżąca nie przedstawiła uzasadnienia opóźnionego złożenia tych środków dowodowych, na mocy art. 85 §§ 1 i 3 regulaminu postępowania przed Sądem należy odrzucić je jako niedopuszczalne.

64 W odniesieniu do twierdzenia skarżącej, zgodnie z którym Izba Odwoławcza popełniła błąd, ponieważ zastosowała zasady określone w wyroku z dnia 28 października 2015 r., Маска (T-96/13, EU:T:2015:813), choć wyrok ten zapadł po upływie terminu złożenia odwołania od decyzji Wydziału Sprzeciwów wydanej w niniejszym sporze, wystarczy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym

orzecznictwem dokonywana przez Trybunał wykładnia przepisu prawa Unii jedynie wyjaśnia i precyzuje jego znaczenie i skutki, tak jak powinien on być rozumiany i stosowany od jego wejścia w życie. Stąd tak interpretowany przepis może i powinien być stosowany również wobec stosunków prawnych powstałych przed wydaniem wyroku i jedynie w drodze wyjątku Trybunał może, w oparciu o wynikającą z systemu prawa Unii ogólną zasadę pewności prawa, zdecydować się na ograniczenie wobec wszystkich zainteresowanych możliwości powołania się na przepis, który był przedmiotem wykładni, w celu podważenia stosunków prawnych nawiązanych w dobrej wierze. Stwierdzenia te znajdują zastosowanie do instytucji Unii, kiedy stosują one przepisy prawa Unii, które następnie stały się przedmiotem wykładni dokonanej przez Trybunał (zob. wyrok z dnia 16 września 2013 r., Hiszpania/Komisja, T-402/06, EU:T:2013:445, pkt 104 i przytoczone tam orzecznictwo).

65 Tytułem uzupełnienia, Izba Odwoławcza słusznie uznała w pkt 71 zaskarżonej decyzji, że nawet gdyby środki dowodowe przedstawione po raz pierwszy przed tą Izbą należało uznać za „dodatkowe" lub „uzupełniające" i nawet gdyby należało uznać, że Izbie Odwoławczej przysługuje uznanie co do przyjęcia tych środków dowodowych, nie wzięłaby ona ich pod uwagę.

66 Jak to bowiem podkreśliła Izba Odwoławcza, z treści art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 wynika, że spóźnione powołanie się na dowody czy ich spóźnione przedstawienie nie przyznaje stronie, która to czyni, bezwarunkowego prawa do tego, by te dowody zostały uwzględnione przez EUIPO.

67 W tym względzie Trybunał orzekł, że uwzględnienie przez EUIPO dowodów przedstawionych po upływie terminu, w sytuacji kiedy ma ono orzekać w ramach postępowania w sprawie sprzeciwu, może być w szczególności uzasadnione, jeśli EUIPO uważa, że, po pierwsze, okoliczności przedstawione z opóźnieniem mogą na pierwszy rzut oka posiadać znaczenie dla wyniku toczącego się przed nim postępowania w sprawie sprzeciwu i że, po drugie, stadium postępowania, w którym ma miejsce takie opóźnione przedstawienie, i okoliczności z nim związane nie stoją na przeszkodzie temu uwzględnieniu (wyrok z dnia 13 marca 2007 r., OHIM/Kaul, C-29/05 P, EU:C:2007:162, pkt 44).

68 Po pierwsze, należy zaś zauważyć, jak słusznie podnosi EUIPO, że w niniejszym przypadku skarżąca powinna wiedzieć, że była zobowiązana przedstawić pewne dowody dotyczące danych określających treść ustawodawstwa czeskiego.

69 Taki obowiązek wynika z przypomnianej w pkt 42 powyżej zasady 19 ust. 2 lit. d) rozporządzenia nr 2868/95. Ponadto z treści pisma EUIPO z dnia 5 sierpnia 2014 r. wyraźnie wynika, że EUIPO powiadomiło skarżącą o środkach dowodowych, jakie powinna przedstawić na poparcie sprzeciwu opartego na art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 207/2009, wskazując w szczególności treść ustawodawstwa krajowego, zwłaszcza w odniesieniu do przesłanek ochrony powołanego prawa i zakresu praw przysługujących uprawnionemu, a co się tyczy niezarejestrowanego znaku towarowego, przedstawiając dowód, że znak ten był używany w obrocie handlowym.

70 Pomimo zaś tego wyraźnego żądania informacji skarżąca nie przedłożyła przed Wydziałem Sprzeciwów żadnego dowodu dotyczącego treści ustawodawstwa krajowego ani nawet nie przedstawiła żadnej informacji na temat tej treści.

71 Po drugie, wyjaśnień przedstawionych przez skarżącą w celu uzasadnienia tego opóźnienia nie można uwzględnić.

72 Co się bowiem tyczy najpierw zasady iura novit curia, na którą powołuje się skarżąca, zasada ta nie dotyczy stosowania prawa Unii. Według utrwalanego orzecznictwa określenie i wykładnia norm prawa krajowego jest kwestią ustalenia okoliczności faktycznych, a nie stosowania prawa. Zatem to nie prawo Unii należy do materii prawnej, w której ma zastosowanie zasad iura novit curia, podczas gdy prawo krajowe sytuuje się na płaszczyźnie ciężaru przedstawienia faktów i ciężaru dowodu dotyczącego przedstawienia okoliczności faktycznych, przy czym jego treść należy ewentualnie wykazać poprzez przedstawienie dowodów [zob. podobnie wyrok z dnia 20 marca 2013 r., El Corte Inglés/OHIM –

Chez Gerard (CLUB GOURMET), T-571/11, EU:T:2013:145, pkt 35 i przytoczone tam orzecznictwo]. Jak zaś wynika z pkt 42 niniejszego wyroku, po pierwsze, tylko w przypadku, gdy EUIPO dysponuje już wskazaniami dotyczącymi prawa krajowego, powinno ono z urzędu zasięgnąć informacji o tym ostatnim, o ile jest to niezbędne do oceny przesłanek zastosowania podstawy odmowy rejestracji. Po drugie, Sąd ma możliwość przeprowadzenia w tej kwestii skutecznej kontroli i sprawdzenia – wykraczając poza przedstawione dokumenty – treści, przesłanek stosowania i zakresu norm prawnych, na które powołał się wnioskodawca, tylko dysponując dokumentami przedstawionymi na dowód właściwego prawa krajowego i w razie potrzeby uzupełniając ewentualne luki we wspomnianych dokumentach.

73 Podobnie należy oddalić argument skarżącej dotyczący zbyt ogólnego charakteru wezwania ze strony EUIPO do uściślenia jej sprzeciwu. Jak bowiem podniesiono w pkt 69 powyżej, pismo z dnia 5 sierpnia 2014 r. wzywające skarżącą do uzupełnienia sprzeciwu zawierało wystarczające dane wskazujące jej, jakie dowody należy przedstawić na poparcie sprzeciwu. Pismo to wyraźnie wskazywało, jakie środki dowodowe są dozwolone w ramach sprzeciwu opartego na art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 207/2009, i zawierało w tym względzie informacje ściślejsze i bardziej szczegółowe niż informacje zawarte w zasadzie 19 ust. 2 lit. d) rozporządzenia nr 2868/95. Skarżąca odpowiedziała na to pismo w dniu 10 grudnia 2014 r., przedstawiając kilka wyjaśnień i informacji dotyczących sprzeciwu, jednak bez ustosunkowania się do żądania Wydziału Sprzeciwów EUIPO w odniesieniu do danych dotyczących prawa krajowego. Co więcej, podczas rozprawy, w odpowiedzi na zadane jej przez Sąd pytanie o przyczynę, dla której nie ustosunkowała się do tego żądania Wydziału Sprzeciwów, skarżąca ograniczyła się do podkreślenia zbyt ogólnego charakteru wezwania EUIPO i nie przedstawiła żadnego argumentu wspierającego to twierdzenie.

74 Z całości powyższych rozważań wynika, że należy oddalić podniesiony przez skarżącą zarzut pierwszy, a tym samym skarga w całości nie podlega uwzględnieniu.

W przedmiocie kosztów

75 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.

76 Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, należy – zgodnie z żądaniem EUIPO i interwenienta – obciążyć ją kosztami postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (dziewiąta izba)

orzeka, co następuje:

1) Skarga zostaje w części odrzucona, a w pozostałym zakresie oddalona.

2) Moravia Consulting spol. s r. o. zostaje obciążona kosztami postępowania.

Gervasoni Madise da Silva Passos

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 12 października 2017 r.

Podpisy